

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE (IV)

de Silvia Constantinescu

După 26 de ore de zbor am ajuns la Narita, aeroportul internațional al Tokyo-ului, care se află la circa 80 km. de Tokyo, pe data de 1 mai, la ora 7,55. În câteva minute am fost transportați cu un autobus de la avion până la terminalul 2, unde se afla și Biroul de Informații (TIC), la care trebuia să înregistrăm "rail pass"-ul cumpărat în Suedia și care era valabil 7 zile din momentul "activării" lui. Planificasem ca la plecare să folosim autobuzul hotelului, de aceea am înregistrat imediat "rail pass"-ul, mai ales că a doua zi, foarte devreme, plănuisem să plecăm la Kyoto. În numai câteva minute ne-a "activat" "pass"-ul și am și reținut bilete pentru 2 mai, la ora 7,45, cu Shinkansen-ul, spre Kyoto. Acest "rail pass" era valabil pe toate liniile JR (Căile Ferate Japoneze, cea mai mare companie de trenuri din Japonia) și pentru călătoria de la Narita la Tokyo, care se făcea cu un tren rapid și dura circa o oră. Pe peron, în așteptarea trenului, am observat niște marcaje pe pardoseală, iar deasupra liniei de tren indicații de număr de vagon. Cum faci când ești într-un loc în care n-ai mai fost niciodată și nu cunoști obiceiul? Te uiți cum fac cei din jur. Așa am făcut și noi; ne-am uitat la călătorii japonezi care se așezau în spațiul indicat de marcajul de pe peron, la rând, și așteptau în liniște. Noi aveam enorm de mult bagaj, eram obosiți, dar cu toate acestea, disciplinați, i-am urmat pe japonezi și ne-am așezat în coadă, în dreptul numărului indicat pe bilet. Ne-am zis, mai mult în glumă: "Probabil că locul marcat indică unde se deschide ușa!" Ei bine, așa a fost!

Așteptând trenul, ne-am uitat curioși în stânga și-n dreapta, dornici să înregistrăm cât mai mult din ce vedem. Mai întâi ne-a izbit curățenia și ordinea. Soțul meu mi-a spus: "Nici printre liniile de tren nu sunt bălării sau gunoaie aruncate! Dar poate numai aici, la aeroport, o fi așa!" Am ajuns cu trenul la gara centrală din Tokyo. De aici urma să luăm un taxi care să ne ducă la hotel. Aveam de la Stockholm yenii, bancnote forte mari. A fost nevoie de trei sferturi de oră să găsim un magazin dispus să ne schimbe bancnote de 10.000 de yenii. În fața gării, ca peste tot în lume, așteptau taxiurile. Am luat taxiul care era la rând, evident. Taxiul acesta se deosebea însă de cele din Stockholm, Paris, Roma, Londra, etc.: șoferul purta un pantalon de culoare închisă, o cămașă albă cu mânecă scurtă, mănuși și șapcă albă; am intrat în taxi, dar aproape că m-am jenat să mă așez: banchetele erau îmbrăcate în niște huse albe ca zăpada, cu dantelă. Cum să te așezi pe ele cu haine pe care le-ai purtat deja 26 de ore neîntrerupt? Citisem în ghidurile despre Japonia că japonezul de rând nu cunoaște alte limbi, iar șoferii de taxi nu făceau excepție, dar dacă ai o hartă și cu degetul îi arăți locul unde dorești să ajungi, nu sunt probleme. Și așa am făcut. Pe harta pe care o aveam din Suedia și pe care deja însemnasem locurile de vizitat, i-am arătat șoferului unde doream să ajungem - la hotelul Ginza Tobu. Acesta a dat din cap, aplecându-se puțin, și a spus scurt: Hai! (Da!) Hotelul în care urma să locuim se afla foarte aproape de gara centrală, dar circulația specifică marilor orașe a făcut ca șoferul să ia o rută "prin Paris", cum spunem noi în glumă. Ginza Tobu era un hotel foarte frumos. Am fost întâmpinați de un tânăr indian, care ne-a luat bagajele și ne-a condus la recepție. După ce ne-am prezentat, ni s-a indicat camera unde vom locui, ni s-au dat informațiile de rigoare, și, exact când ne-am întors cu spatele, ca să ne îndreptăm spre lift, receptionerul ne-a mai întrebat: "Doriți să plătiți taxele acum, sau la plecare?" "Avem

toate taxele plătite," a răspuns soțul meu, puțin contrariat de întrebare. "Știți, în Japonia se plătesc niște taxe de serviciu, care reprezintă 10% pe zi din costul camerei." Noi calculasem banii în numerar pe care-i aveam cu noi, la centimă, căci ni se spusese la Stockholm că diferitele cartele de credit nu

călătoria aceasta cumpărasem o mică mașină de călcat de voiaj și un feon nou. O parte din aceste necesități sunt oferite mai de toate hotelurile de la 4 stele în sus, și noi știam aceasta, pentru că întotdeauna alegem, pentru excursiile noastre, un hotel bun. Ce m-a impresionat aici era grija pentru fiecare detaliu și un

deosebit simț al armonizării culorilor. Și frumosul yukata în care să stai în cameră! Se făcuse deja orele 11 și conforma programului (program schimbat de multe ori, de altfel), trebuia să vizităm în aceea zi Palatul Imperial, Mikimoto, Parlamentul, o galerie cu gravuri de Utamaro și magazinele din Ginza, unde să vedem ce am putea cumpăra din Japonia pentru copii și nepoți. Din cauza diabetului meu, trebuia să măncăm urgent undeva. Din Suedia marcasem, pe hărțile orașelor pe care aveam să le vizităm, McDonald's-urile la care intenționam să măncăm, căci știam, tot din "Ghid", că prețurile la restaurante în Japonia erau enorme, în timp ce la McDonald's, deși aproape dublu de mari față de cele din Suedia, erau totuși acceptabile. Hotărâsem însă ca o dată, de două ori, să măncăm și la un restaurant japonez din Japonia, căci la restaurante japoneze în Göteborg sau Stockholm fusesem de nenumărate ori. (Aici trebuie să vin cu o explicație legată de "pasiunea" noastră pentru McDonald's: când copiii noștri erau mici și-i luam la muzeu sau la operă, exercitau asupra noastră un fel de santaj: "mergem la muzeu, sau la operă, dacă, după aceea, mergem la McDonald's". Ajunsesem celebri în Göteborg, unde, după un spectacol de



Detaliu din harta părții centrale a Tokyo-ului, cartierul Ginza. Linia roșie este celebra Harumi Dori, un fel de Champs Elysée, sau 5-th Aveny, în Tokyo.

La numărul 1 este hotelul la care am stat noi; la nr. 2, celebrul teatru de kabuki "Kabukiza"; la numărul 3, magazinul de perle "Mikimoto"; undeva între numărul 2 și 3 este McDonald's; iar la numărul 4 este Palatul Imperial.

funcționează decât în câteva magazine mari. Vestea aceasta a făcut să-mi stea, o clipă, inima în loc. "Pentru ce este această taxă?", a întrebat soțul meu, care refuza, ca și mine, să înțeleagă explicația, cu un calm de care numai el este în stare. Noi s-a explicat ceva încâlcit, dar până la urmă am înțeles că este de fapt un bacșiș, calculat de la început, ca să fie siguri că-l primesc, la care iau și taxe TVA, în total circa 3.000 de coroane. Am plătit imediat, ca să nu se întâmple vreun "accident" și să nu putem plăti la urmă. După dușul acesta, mai mult decât rece, căci în Suedia nu se plătește bacșiș, nici măcar sub formă de "taxe de serviciu", înainte de a pleca, receptionistul ne-a mai spus: "Micul dejun se servește între 6 și 9,30". "Noi nu servim micul dejun, căci vom pleca foarte devreme dimineată!", am spus repede, căci știam că un mic dejun aici costă o avere și scotocisem de acasă că nu vom mânca la restaurante scumpe, ca să avem cu ce plăti imensele taxe de la muzeu și temple, despre care citisem în Ghid de clasa 1 - Japonia. "Puteți atunci servi masa fie la prânz, fie seara, iar aceste bilete", ne-a mai spus receptionistul, întinzându-ne 2 bilete, "sunt pentru o băutură de bun-venit în barul hotelului, când doriți dvs.". Eram încă atât de șocați de taxa imensă pe care tocmai o plătisem și care ne micșora substanțial banii necesari în această excursie, care de fapt erau planificați tocmai pentru mâncare pe perioada șederii în Japonia, încât n-am înțeles imediat că o masă pe zi era inclusă în serviciul pentru oaspeții de la Marriott. Vestea ne-a mai înviorat puțin. Camera în care am fost găzduiți era la etajul 10 (etajele 10 și 11 erau rezervate pentru oaspeții de la Marriott). O cameră spațioasă, elegantă, cu halate de baie, dar și cu yukata (halate japoneze de interior), papuci, mașină de călcat, feon și tot ce-ți trebuia pentru igiena personală - de la șampon, bureți, pastă și periută de dinți, la diverse creme de corp, etc., inclusiv crema de pantofi. Și noi, care ne cărasem cu toate acestea de la Stockholm! Special pentru

operă, soțul meu, îmbrăcat în smoching, fetele, cu rochii elegante, băieții, în costume, cu papion, și eu, cu rochie lungă, intram la McDonald's. Ce noroc că locuința lui Beethoven la Bonn se afla aproape de un McDonald's, că așa ne-au lăsat copiii să o vizităm! Copiii au crescut, nu le mai place la McDonald's, dar noi, soțul meu și cu mine, suntem consumatori constanți ai McDonald's-urilor în orașele pe care le vizităm, de la Napoli la New York, de la Roma la București - profit de ocazie și fac un compliment McDonald's-ului de pe bulevardul Magheru din București, pe care-l consider deosebit de curat. Iar de când a apărut "Happy meal"-ul, cu jucăriile foarte inspirate, am găsit o justificare a continuării "pasiunii" - am devenit colecționari ai acestor jucării! Avem însă probleme: trebuie să alergăm prin tot orașul ca să completăm colecția, iar în podul casei nu mai este loc de atâtea jucării.) Apoaie de hotel, pe strada principală din Ginza, pe Harumi Dori, era, evident, un McDonald's, dar nu de mărimea celor din Roma, Stockholm sau Paris, ci unul mic și înghesuit. Am luat, ca de obicei, "Happy meal", cu jucării care arătau ca în filmele japoneze de desene animate. Cât de cât sături, am fugit la Mikimoto. Mikimoto este acela care a introdus în Europa, deja în 1924, perlele de cultură. Companiei Mikimoto trebuie să-i mulțumim noi, femeile, că putem purta, la un preț rezonabil, perle, care altfel erau numai pentru femei extrem de bogate. Cum să nu vezi bijuteriile minunate cu perle mari "cât hotelul Ritz" din acest magazin? Dar, surprindre! Magazinul era elegant, dar foarte mic, iar de bijuterii cu perlele acelea mari, "cât hotelul Ritz", nici pomeneală. Nu era nimic care să mă impresioneze! Colierele erau ca la Stockholm, Paris sau New York. Tipul de colier care a fost la modă prin anii '60-'70 în Suedia, acela de tipul "o bară de aur, o perla, o bară de aur, o perla", era printre cele mai prețioase obiecte din magazin. Salariatii erau amabili, se aplecâu tot timpul, dar...